

Cá ăn đêm

» Tác giả: **Đỗ Phấn**

Cơm nước xong, Hương đã toan giờ mấy cuốn tạp chí làm đẹp ra giải trí. Chiều nay nghe lảng máng mấy cô bạn già ở cơ quan kháo nhau. Tuyệt vời! Chỉ cần bốn lần bôi. Da trắng hồng mơn mớn. Mịn màng như “đít trẻ con”. Loại kem thần dược. Một công ti chuyên làm đẹp mới nhập về từ Hàn quốc. Con gái bên ấy có nước da thật kì diệu. Mong manh sáng. Nước mắt có thể chảy nguyên cả giọt xuống cằm mà chẳng hư hao là mấy. Thấy chuyện đó trên phim rất rõ ràng. Càng tuyệt vời hơn. Kem dùng cho mọi lứa tuổi. Tăng liều lượng tùy theo dấu vết nám tháng mà mình có trên mặt. Tuổi mới ngoài bốn mươi, chẳng cần đến hai lọ...

Tiếng chuông điện thoại hoang mang bỗng từ đâu vẳng tới. Nghe cứ như không phải của mình. Từ nhỏ đến to dần. Từ chậm rãi đến thôi thúc. Trong chiếc túi xách dưới chân bàn? Ai gọi mình vào giờ này thế nhỉ? Lôi chiếc điện thoại run bần từ trong túi ra. Con Hoa! Bấm máy, khi, hết hờn, sao giờ này còn gọi? Có việc vui mới gọi, không thích nghe thì thôi! Gớm, học ở đâu cái thói dằn dỗi cưa sừng, chuyện gì nói đi? Đi câu với tao! Cái gì, câu, buổi tối? Chứ sao, lão ấy bảo tao rủ mày! Chẳng kịp suy nghĩ, Hương liền thoáng, chờ tao sang đón!

Hấp tấp quăng bừa mấy cuốn tạp chí vào ngăn đựng báo. Sắc đẹp ơi, chờ nhé! Còn nhiều thứ quan trọng hơn.

Quần áo thời trang hip-hop. Hợp với một buổi dã ngoại. Viên mắt tô đậm hơn ban ngày ít nhiều. Son môi cũng thế. Bóng tối chẳng nuông chiều ai. Thêm một chút nước hoa. Bôi trên diện rộng!

Vẫn còn một trở ngại nữa phải vượt qua. Mẹ của Hoa. Một bà già quý phái tập tọng giả hiệu. Nền nếp ồm ờ. Hương là người bà không muốn giáp mặt. Tất cả những sinh hoạt buổi sáng của Hoa, bà khẳng định nó có nguyên nhân. Là lũ bạn thôi chòng. Cũng chả giận bà già làm gì. Định kiến của cụ cả hai đứa đều biết là nhầm lẫn. Không phải sự nhầm lẫn của tuổi già. Nền

giáo dục gia đình bí hiểm của cụ khẳng định như vậy. Con gái thôi chồng hẳn là...

Nháy máy cho Hoa khi vừa đến cửa. Hai phút sau, Hoa có mặt. Bên ngoài cánh cổng sắt sơn xanh lăm lì tối. Chẳng hiểu tại sao người ta lại phải cần đến những cánh cổng khuôn sáo đến như vậy. Nó không gìn giữ được bao nhiêu nền nếp của những gia đình gốc gác. Lại cũng chẳng để lọt vào lối sống thị dân cho những người mới đến. Dân phố vốn lãnh đạm xưa nay. Chẳng có cái cổng nào thì cũng vẫn như vậy.

Hoa không sinh ra ở thành phố này. Bố mẹ cô là cán bộ cấp cao. Mới chuyển đến thành phố sau ngày cô tốt nghiệp đại học ở nước ngoài về.

Tám giờ tối. Cái oi nồng tháng bảy vẫn còn nhộn nhạo phố. Người và xe chen chúc trên cây cầu độc nhất bắc ngang sông. Đoạn qua thành phố. Dòng nước cạn thẳm thì réo quanh những mỏ cầu. Gió hắt hắt ngập ngừng như không muốn thôi. Dấu hiệu của một mùa mưa bão khốc liệt sắp xảy ra.

Hồ câu nằm cách xa trung tâm thành phố. Trước vẫn là một huyện. Giờ đã có tên gọi là một quận mới. Phải đi hết đoạn đường đôi có rào chắn cao quá đầu. Rẽ phải. Rẽ trái. Chín lần tất cả. Cảm giác xa xôi được nhân lên gấp bội. Có đường song trâu đầy ổ gà tấp tễnh. Có những vũng lầy bắn bùn lên bánh xe đỏ quạch. Con đường nhiều chỗ rẽ khuất sau những lùm cây sẫm tối huyền hoặc. Gây cảm giác nóng lòng. Đó cũng là một nội dung quan trọng của những chuyến đi dã ngoại. Tránh cho người ta liên tưởng đến đông đúc nhàm chán phố phường. Thực ra địa điểm hồ câu chỉ cách thành phố hơn chục cây số!

Ngồi sau Hương trên xe máy, mấy lần Hoa phải nhắc, không khéo lạc đường? Hương bật cười, sợ gì, lạc gọi điện cho các chàng ra đón! Hoa mơ màng, ừ nhỉ, đã lâu quá rồi, toàn bọn mình đón nhau!

Ngọn đèn trong chiếc hộp kính hình mũi tên hiện ra le lói cuối con đường tối. Dòng chữ đề: Hồ câu cách ba mươi mét. Hưng đứng ngay bên dưới. Mái tóc muối tiêu ử rử đổ bóng xuống gương mặt nhon nhon xanh âm đạm. Bước chân trịnh trọng rất đặc trưng của những người suốt ngày giam mình trong công sở. Đôi giày thể thao, chiếc quần soóc lửng và cái áo phông rằn ri rõ ràng không hợp với anh. Hương phì cười, anh Hưng mặc bộ này trông ngượng nghịu chết đi được! Hoa cúi nhẹ vào sườn cô thì thào, từ từ, chưa gì đã bỏ bã! Hương vội chữa, thả thính chưa anh Hưng? Chờ các em sang đến nơi thì cá đi ngủ hết rồi!

Về một cách hiểu nào đó thì dân thành phố có những thú chơi rất lạ. Tên gọi chẳng nói lên điều gì. Đi hát karaoke chẳng mấy ai biết hát. Và cũng không cần hát. Vào sàn nhảy chỉ biết mỗi một vũ điệu. Giật tung bùng! Không nhảy cũng chả việc gì. Vào nhà hát, rạp chiếu phim, chủ yếu để cắn hạt bí. Cầm tay nhau. Chờ nghỉ giải lao ra hành lang hút thuốc. Ngắm nhìn thiên hạ cũng đê mê như mình bắt kể bộ phim võ kịch có thuộc thể loại nào đi chẳng nữa? Tay trong tay đầm đìa. Nhất là khi xem những vở diễn về đề tài chống tham nhũng. Câu chuyện thường sơ lược trong trắng thơ ngây đến tức cười. Khác xa với những gì xảo trá tinh vi thường nhật vẫn diễn ra ở chốn quan trường. Hình như trên sân khấu, diễn viên chưa tách nổi các đồng nghiệp của mình ra khỏi nhân vật. Họ đều là người tử tế. Cùng lĩnh lương một ngày...

Đi câu đêm cũng là một thú vui lạ. Mới phát triển vài năm. Đồ nghề trang bị cũng có khác. Phao phải có đèn. Viên pin cực nhỏ gắn trong quả phao. Ngọn đèn trên cuống phao đỏ như một que hương cháy dở dập dềnh trên mặt nước đen kịt. Dễ xem động tĩnh hơn cả ban ngày. Đèn pin chùm sáng buộc vào cán vợt. Thuốc chống muỗi bôi khắp hai ống chân. Tất cả mua của Tàu. Bằng đường tiểu ngạch. Chắc thế. Lấy đâu ra lắm kẻ dờ người đi câu đêm mà nhập về ồ ạt.

Câu đêm dĩ nhiên không phải để lấy cá. Ban ngày cũng vậy. Cá câu được phải trả tiền. Còn đắt hơn ở chợ. Không lấy cá nhưng câu được nó lên khỏi mặt nước luôn là niềm mong ước của bất kì kẻ đi câu nào. Câu đêm không dễ để biết thời tiết nào thì cá đi ăn. Chuyện này thì Hưng có chút kinh nghiệm.

Hồ câu cá có thiết kế cũng lạ. Quan trọng nhất là cái hồ thả cá thường rất bé. Cá nhung nhúc. Dễ câu. Mênh mông xung quanh là lối đi. Thảm cỏ. Ghế gỗ nghỉ chân. Phòng ăn rộng bát ngát. Và miên man phòng ngủ. Ngồi im lìm cả mấy tiếng đồng hồ chỉ ngắm cái cuống phao nhỏ như đầu tăm, mấy ai không buồn ngủ?

Cùng đi với Hưng là một cậu bạn. Trẻ hơn anh chừng vài ba tuổi. Mới về cơ quan. Nhưng tác phong rề rà của một cán bộ viện thiết kế có vẻ như còn trầm trọng hơn anh. Nước da bệch bạc hắt lên nụ cười hờ hợt thâm sì khói thuốc. Hưng giới thiệu, chú Khôi, bạn cùng cơ quan!

Hoa cười thâm. Hai cơ quan hợp tác với nhau làm chung một đề tài nghiên cứu. Đã hơn một năm. Kết quả ban đầu cho thấy. Câu đêm! Cái đề tài

nghiên cứu kia vĩnh viễn chỉ ở dạng đề tài. Như tất cả các đề tài mà cơ quan cô đã từng nghiên cứu. Nông dân cần sử dụng cái gì? Họ tự biết cách nghiên cứu chế tạo cho mình. Kể cả máy bay trực thăng...

Chập tối nghe điện thoại, Hương biết ngay câu chuyện hai đứa bàn bạc lúc chiều đã có kết quả. Một người như Hưng tránh sao nổi bàn tay đạo diễn già dặn của Hoa. Chỉ một cái liếc mắt sững sững, Hưng đã gửi hồn về “bên ấy”. Không phải bây giờ. Từ ngày còn học ở nước ngoài. Nhiều năm trước. Lúc anh sang, Hoa đã nổi danh tài sắc khắp vùng. Bạn trai dềnh dặc một danh sách. Cả tây lẫn ta. Không hiểu sao anh cũng tự điền tên mình vào cái danh sách ấy lúc nào không biết?

Một buổi chiều tuyết phủ. Dưới sân kí túc xá. Trắng lạnh. Ánh mắt Hoa thương cảm. Có một chút tha thứ. Hình như dành sẵn cho cái việc anh sắp làm?

Anh không ngờ Hoa biết quá rõ về anh. Sang làm luận án tiến sĩ về ngành chế tạo máy nông nghiệp. Một vợ. Một con gái lớn. Vợ chán nản về cái ngành học vớ vẩn không ra tiền của anh. Con gái bỏ đi theo mẹ...

Chỉ một ánh mắt thôi. Ở xứ người. Ấm áp đến tận từng chân tóc. Ấm hai bàn tay. Tay trong tay, cô mời anh đi ăn tối. Vào rạp chiếu bóng. Xem bộ phim “Hồi chuông màu da cam”. Quê nhà mới gửi sang theo một cam kết hợp tác hai nền điện ảnh. Trong rạp chỉ có ba người. Cộng cả hai nền điện ảnh vào nữa là thành năm. Gã đàn ông bản xứ râu ria mù mịt ôm chai rượu vodka giấu trong áo khoác bước lại gần. Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây? Hoa bảo, được thôi, càng đỡ vắng! Và cũng tự nhiên như người xem phim, gã rút chai rượu ra tu từng ngụm nhỏ thật trân trọng, thành kính. Đúng là một tín đồ. Ngày ấy chính phủ sở tại cấm uống rượu. Vào rạp hát tối đèn. Tha hồ uống. Chỉ cần chọn một bộ phim vắng khách. Loại phim thường dùng để trao đổi. Tổ tình hữu nghị...

Anh im lặng ngồi nghe Hoa nói. Về nỗi cô đơn. Ở một xứ sở được cho là văn minh hùng mạnh nhất thời kì chiến tranh lạnh. Bây giờ tan rã. Nhanh hơn tuyết mùa xuân. Để lộ ra những mạch máu ngấm thoi thóp hoang dại trong một cơ thể rệu rã. Nhân phẩm con người sa sút. Cả dân bản xứ lẫn đám ngụ cư. Tất cả nháo nhào. Trong một thương trường cướp bóc đâm chém nhiều hơn buôn bán!

Vẫn tay trong tay. Giờ thì đã có thể gọi là một chỗ dựa tin cậy. Sẽ cùng nhau làm ăn kiếm chút tiền mang về.

Đêm đã khuya. Anh ở một mình trong căn hộ kí túc xá. Tiêu chuẩn nghiêm cứu sinh. Còn đang lạch xạch với chùm chìa khoá. Hoa nép sát vào anh. Thôn thức. Từ lúc nào không biết. Đàn ông toàn thế giới biết rằng lúc ấy phải làm gì?

Trong bóng tối của căn hộ ẩm áp. Chiếc lò sưởi ga làm nốt công việc của nó. Cung cấp thêm một chút nồng nàn vốn đã có thừa ở hai người. Rất thành thạo và tự nhiên. Hoa trườn lên anh. Căng xiết...

Nếu không có chuyện bất ngờ xảy ra sau ngày về nước. Hoa và anh có lẽ đã nên vợ chồng. Cô chưa sẵn sàng cho chuyện ấy. Nhưng với cái tuổi đã bắt đầu thấy uế oải cho những ăn chơi hội hè? Cũng chẳng biết làm thế nào.

Thật may. Bà vợ già và cô con gái sau ngày Hưng về cũng nhận ra điều đó. Họ dứt khoát không chịu chia tay với anh. Nhất là không chịu chia tay với đồng tài sản mà anh cùng Hoa đã vất vả kiếm được mang về. Họ càng làm anh chán nản. Đến mức anh sẵn sàng hi sinh toàn bộ tài sản. Mà như thế, anh biết rõ. Mình sắp quay về với giá trị đích thực của mình khi hết tiền. Ở trong một cái tổ. Từ lâu đã không còn đủ ấm nữa. Và cũng chẳng còn lí do gì để anh và Hoa chung sống. Cái gọi là chỗ dựa của Hoa thực ra bây giờ cũng cần chỗ dựa! Hoa nhận ra điều ấy dễ dàng. Cô chủ động nói lời chia tay.

Mới thính thả trong hồ câu đã bắt đầu cho những tín hiệu. Không uổng công. Tầm chép, tầm trăm còn cào nhả những bóng nước li ti. Có thể còn có cả vài con trôi tránh nắng ban ngày. Tầm của nó lơ dờ. Lặn trong màu nước bùn sóng sánh vừa mới bị sục lên cùng với cỏ rác đáy hồ.

Hưng và Khôi buông cần. Ô thính đã đánh dấu đo đạc kĩ lưỡng ban chiều nổi đầy tầm cá. Hồ câu chỉ có hai người. Cá không còn lựa chọn nào khác. Hai đóm đèn phao đỏ lập lòe trên sóng. Khẽ động. Sáu chiếc lưỡi câu sắc lẹm trong chùm lưỡi câu lục như những ngón tay quái dị bầu chắt vào mình từng con cá ngu ngơ. Tự nhiên trời trở gió. Gió đông hắt hơi. Không có gì kì diệu bằng bàn tay của tạo hoá. Cái oi nồng sắp bão của buổi chiều tan biến. Thịnh không thanh thản. Duỗi...

Ngồi thu gồi trên bờ cỏ. Mắt dõi vào đóm đèn nhỏ như hạt tằm. Hưng bảo, mắt tự nhiên sáng hơn hẳn lúc bình thường.! Khôi có cùng nhận xét với anh, nhìn màn hình máy tính suốt ngày hoa cả mắt, không biết ai nhĩ ra cái

trò câu đêm? Hưng dụi tàn điều thuốc cháy dở xuống mép nước, cậu có cho rằng cá nghĩ ra? Khôi cười, bác cứ đùa! Cá nghĩ ra thật đấy, nó mà đi ngủ đêm như người thì tôi với cậu dù có đồ nghề tốt đến mấy...!

Ngồi trong chiếc lán tuềnh toàng ven hồ nghe câu chuyện kì quặc giữa hai người đàn ông vọng lên. Hoa bấm Hương, đàn ông đáng yêu nhất là lúc họ thư giãn! Lãng mạn vớ vẩn, rước về nhà loại đàn ông thư giãn lại chả sợ mất mặt! Ai bảo mày rước về? Mình chưa rước nó thì nó đã rước mình, tao hỏi thật nhé, còn vẫn vương tiền sĩ? Cái con này, sao lúc chiều hăng hái thế, đã bảo tao với Hưng chấm dứt lâu rồi! Nhưng tình cũ...!

Hoa lặng đi. Một chút bồi hồi khuấy lên trong tâm khảm. Thực ra thì mình có lỗi với Hưng. Cho đến bây giờ anh ấy vẫn chưa hiểu gì về cuộc chia tay đột ngột. Đứng vào lúc tưởng như cả hai không còn chút vướng bận nào nữa. Anh ấy đã không lường trước được mỗi ràng buộc sắp đến với cô. Là thứ cô vô cùng sợ hãi. Không có lí do gì khiến nó trở nên bền chặt hơn?

Hoa đã nhìn thấy ngay trước mắt cuộc sống gia đình đầy bất trắc của Hương. Nó sẽ đi đến tan vỡ. Và thực sự nó đã tan vỡ. Chồng Hương ra đi theo tiếng gọi của một trái tim nào đó. Anh ấy bảo thế. Cũng chẳng quan trọng gì. Cô bảo Hương, tiếng gọi đầu tiên bao giờ chẳng từ trái tim. Những tiếng gọi sau không còn ở đây mà ra nữa. Nó được thốt lên bởi cả nhu cầu vật chất và tình cảm. Không mãnh liệt vùi lấp thôn tính như tiếng gọi ban đầu. Nhưng kết quả lại là huỷ diệt. Chậm. Chắc!

Tiếng cá quẫy nhùng nhằng trên mặt hồ. Tiếng dây cước cắt nước ráo riết lạnh tanh. Hai người đàn ông dừng câu chuyện. Giúp nhau thò chiếc vợt buộc đèn pin vớt lên những con cá mắc câu. Trắm, trôi, rô phi, chép vàng. Cẩn thận chọn ra những con nhỏ thả trở lại hồ. Khôi lăm bằm, chẳng nào chúng mày cũng sẽ bị bắt, nhưng không phải là hôm nay!

Tay vợt nặng trĩu. Dễ đến bốn cân. Mang nhanh vào nhà bếp. Ở đây có tay đầu bếp cá luôn túc trực. Cân. Đập chết. Mổ bụng moi ruột. Rửa rượu. Cho vào rổ. Vẫn quẫy. Nghe đồn tay ấy còn có một tuyệt chiêu. Rán ròn mình con cá chép mà đầu vẫn ngáp. Từng được tặng huy chương nghệ nhân cá rán. Chẳng biết có phải tên chiếc huy chương đó là “Vẫn ngáp” hay không? Nhưng hẳn đang đợi tên mình được đưa vào sách kỉ lục nước nhà. Trong mục “Chảo chống dính”?

Bữa tiệc dọn ra thịnh soạn. Hoa rồi rít khen ngon và khéo. Từ nhỏ chưa

từng bao giờ cầm đến con dao bếp. Đánh vảy cá lại càng không. Chỉ dùng mỗi một con dao. Thực ra là chiếc bàn cạo. Nhãn hiệu Gillette. Hương cười khẽ, cá tươi nguây nguẩy làm thế nào chẳng ngon, cần gì đến nghề nhân nấu cá, ai cũng làm được! Hoa nguyền dài, vẫn không bỏ được đầu óc nội trợ?

Với Hương, bữa tiệc cá thịnh soạn không phải là thứ cô chờ đợi. Thậm chí hơi sợ. Sách làm đẹp đã nói rất kĩ về những người có thói quen thích ăn đêm. Nó làm người ta phát phì. Chẳng ăn đêm thì cô cũng đã có phần hơi bất mãn với số cân hiện tại. Nhưng cái cô chờ...

Cho đến giờ này vẫn chỉ nhận được vẻ mặt hồ hững chán chường xa lắc của Hưng. Như một ngư ông bắt đắc chí bỏ tiền ra mua việc. Một người đi câu kiếm cá thực sự thì nét mặt cũng đủ hôn ám lăm rồi. Hưng và người bạn câu có lẽ còn ở trên một bậc. Chỉ kém ông Lã Vọng xưa bên Tàu buông lưỡi câu thẳng xuống dòng sông Vị để mà nghĩ chuyện sơn hà!

Một chút hồ nghi nhói lên. Sống với Hoa trước đây anh ấy thế nào nhỉ? Cái gì đã làm họ chia tay? Có gọi là mất mát không? Cả hai người?

Nhưng chợt cảm thấy hơi ấm bàn tay Hưng. Ở ngay trên tay mình. Khuất dưới mép bàn. Hương thoáng đỏ mặt. Nhìn sang đối diện. Hoa và Khôi chụm đầu. Tịch mịch. Rất lâu. Đến mức tự dưng cô cảm thấy sự có mặt của mình và Hưng ở đây hình như hơi bất tiện. Se sẽ lật ngửa bàn tay. Đan vào lòng nòn run rẩy bàn tay Hưng. Cô kéo anh đứng dậy rời phòng ăn. Sóng đôi trên lối cỏ ven hồ...

Em biết chuyện của tôi với Hoa rồi đấy! Anh cũng đã biết rõ về em! Công việc hàng ngày nhằm chán vô nghĩa, tôi vẫn còn có thể chịu đựng...! Em cũng đang chịu đựng! Thế còn những đam mê? Hương sưng lại, ngược mắt nhìn. Anh vòng tay ôm Hương thật chặt. Nụ hôn dịu dàng. Da diết đắm. Theo từng bước chân. Đến tận dãy phòng nghỉ cuối con đường ven hồ. Hôm nay vắng khách. Họ có thể tùy ý chọn phòng nào mình thích. Dĩ nhiên là căn phòng đầu tiên ngỏ cửa. Không cần lãng phí thêm vài bước chân làm gì.

Mùi nước hoa quyến rũ của Hương bùng lên khi cánh cửa phòng vừa khép lại. Hưng có cảm giác bóng tối quanh mình chỗ nào cũng có thể là cô. Những cái hôn man dại. Nghiền ngấu. Như cuồng phong, Như mưa. Áo quần rối rít theo nhau. Trút. Anh trù lên cô. Thẳng băng. Sâu hút... Gió ngoài mặt hồ dày hơn ban nãy. Tiếng cá hô hoan quấy vọng vào những âm thanh trầm đục, lồm bồm, như có, như không...

Mớ tóc dài nhuộm sáng màu của Hoa trở nên lộng lẫy dưới ánh đèn dịu nhẹ của phòng ăn. Nó vừa như phô trương, lại như đồng lõa. Khi cô cúi xuống, những lọn tóc quăn trước trán loà xoà che hết gương mặt và ánh mắt tinh quái. Khôi chụm đầu thăm thì bên cạnh, mái tóc em đẹp quá! Hoa nhoẻn miệng, anh còn chưa biết hết tác dụng của nó đâu? Khôi ngạc nhiên, tác dụng? Cứ chờ khắc thấy!

Tiếng nhạc du dương xa vắng quay vòng lấp đầy những chỗ trống trong phòng ăn. Bài dân ca Nga nói về cây thủy dương. Về nỗi buồn thanh tao. Về nỗi niềm của kẻ ra đi...

Tương như đã đông cứng lại hai gương mặt trongớ tóc sáng màu bông bênh rồi của Hoa. Trong nỗi buồn thủy dương tinh khiết. Khi Hưng và Hương bám nhau đứng dậy. Và khuất sau tán cây trứng cá rườm rà trên lối đi ven hồ. Hoa ngẩng đầu. Nụ cười ánh lên tinh nghịch. Nhìn thăm sâu vào trong mắt Khôi. Anh ngỡ ngàng về cái nhìn táo tợn đến mức lập cập quay đầu sang hai bên như một phản xạ sợ ai bắt gặp. Hoa cười, bình tĩnh nào, họ đi rồi, làm gì mà nhao nhác cả lên? Khôi vờ trấn tĩnh, em lắm mưu thật đấy! Đó chỉ là ả nấu tạm thời, mái tóc em đã làm việc ấy thật tốt! Khôi thăm dò, vậy còn nơi nào ả nấu tốt hơn? Anh biết rồi mà!

Trong căn phòng tối đen. Không ai còn kịp nghĩ đến chuyện bật đèn. Bên cơ thể đầm đầy nhục cảm của Hoa. Anh chậm chạp kiểm tìm. Đây là làn da căng nhẫy. Bầu vú vun cao săn chắc. Chiếc lưỡi nhỏ ranh mãnh nhoáng ướt ngọt lịm. Và độ cong vượt trội của những cơn khoái cảm. Cong. Cong. Cong...

Con đường về như ngăn lại. Gió níu chân người. Những tia chớp rời rạc đằng xa. Nơi đầu nguồn con sông cạn. Mây vẫn còn tản mát thừa thớt giăng ngang những chòm sao mờ nhạt.

Về đến nhà Hoa đã gần một giờ sáng. Mẹ vẫn chong đèn thức chờ. Hương dừng xe. Ngay trước cổng. Đủ thời gian để mẹ Hoa nhìn thấy. Hoa dặn cô phải làm như vậy. Vào giờ này, mọi tưởng tượng của bà còn khủng khiếp hơn việc Hoa đi chơi cùng Hương. Một cô gái thôi chồng. Trong tâm trí bà hẳn là có một suy luận nào đó mê mại hơn. Đi chơi với những người như Hương hoá ra lại là an toàn. Cô ấy đủ kinh nghiệm. Cả gặp gỡ lẫn chia li. Để bảo vệ mình và bạn bè tránh khỏi những rắc rối nông nổi.

Bước chân vào nhà. Vẫn vẻ mặt biết lỗi của một cô gái nèn nếp. Hoa khẽ khàng, mẹ chưa đi ngủ? Bà vẫn ngồi yên trên ghế. Lầm liệt nhìn cô con gái, còn phải chờ chị đấy, đi đâu đến giờ này? Hoa nũng nịu, kìa mẹ, con gần bốn mươi tuổi rồi, đi câu cá với mấy người bạn ở cơ quan thôi mà! Bà đứng dậy rảo bước vào phòng trong. Lòng đầy nghi hoặc...

10-2007